

(Əvvəlki ötən saylarımızda)

Rauf deyir ki, "əlbəyaxa döyüşlər çətin, ancaq şərəfli idi. Düşmənin harada olacağını bilmirdin. On metrlikdən, on beş metrlikdən görməsəydin, onda avtomatik o səni görür və sənə hücum edirdi. Ancaq əl qumbarası və tapançadan istifadə olunurdu". Rauf ancaq Allahına dua edirdi ki, müzəffər olsun, bu Zəfəri də qazana bilsin və Hadrutun azadlığını görsün!

Elə də oldu! Türk oğlu, Türk aslanı Rauf və onun özü kimi Türk və özü kimi aslan yoldaşları Şişqaya yüksəkliyini də işğaldan azad etdilər! Hadrut Şişqayanın aşağı hissəsində qalırdı, yəni Şişqayanın azad olunması Hadrutun azad olunmasına bərabər idi! Azərbaycan əsgəri, Türk oğlu, Türk əsgəri Hadrutu işğaldan azad etdi və bununla da düşməne ən böyük dərslərdən birini verdi!!!

Mən o 9 oktyabr gününü çox yaxşı xatırlayıram... Həmin gün Cənab Ali Baş Komandan Xalqına müraciət etmişdi və Hadrutun işğaldan azad olunmasını bəyan etmişdi! Sevincimiz qürur hissimizə qarışmışdı... Köksüm qabarmışdı... Ana yurdum, doğma yurdum Xocavəndimə nəfəs qədər yaxın olmuşduq o vaxt... İndi isə təkə ona yaxın deyilik, həm də oradayıq!

Rauf deyir ki, "Hadrutda sakinlərdən heç kəs yox idi. Ora bütün Qarabağ şəhərləri, kəndləri və qəsəbələri kimi hərbişdirilmişdi. Heç bir şəraiti yox idi. Ancaq gülləbaran olurdu. Bir neçə erməni var idi ki, onlar da bizim Hadrutu girməyimizdən əvvəl qorxub qaçmışdılar. Mən elə bilirdim ki, ədəbi, əxlaqı, şəxsiyyəti, mədəniyyəti, keçmiş, tarixi olmayan bu terrorist ermənilər ancaq müsəlman qocasına hörmətsizlik edirlərmiş. Demə, öz qocalarını da saymırlarmış. Hadrutda qalan qocalar və yaşlılar bunun bariz nümunəsi idi... Biz dünyanı vəhşilərdən növbəti dəfə xilas etmişik..."

İşğaldan azad olunan doğma Hadrutu gözərkən Rauf orada minimalmış sahələri və xüsusilə də, hər tərəfdə hiyləni gördü və düşmən hiyləsinin yenidən şahidi oldu. Düşmən həmişə hiyləgər olub, ancaq bu qədər yox... Onlar evlərdə belə gizlənir, tanklarını belə yaşayış evlərinə yerləşdirirdilər. Sonra tank vurulanda deməyə dilləri olsun ki, bu yaşayış evini türklər dağıdıb, sizin ey terrorçu dövlətin "yenilməz ordu"su! Türkün evlə nə işi? Evə qalsa, Türkün qızılla, zər-ziba ilə bəzənmiş bir ədalət sarayı var!

Rauf deyir ki, "düşmənlər yeraltında tunellərdə gizlənir və burada anbarlar qururdular. Yəni, bir sözlə, siçan kimi deşikdə gizlənir və köstəbək kimi yerin altında yaşayırdılar". İndi də elə məğlub olublar ki, utandıqlarından (əgər utanmağı bacarırlarsa, bunlarda o xüsusiyyət varsa) yerin dibinə, yerin altına girirlər.

Zirzəmilərdə, hətta, taxtapuşlarda belə ermənilər gizlənir və "basqın" etməyə çalışırdılar. Rauf onu da gizlətmir ki, düşmən əsgərlərinin neçəsini elə zirzəmilərdən, taxtapuşlardan tapıb məhv ediblər. Həmin erməni hiyləgərliyi və erməni xisləti nəticəsində o, öz döyüş yoldaşlarını, silahdaşlarını itirib. Həmin qəhrəmanlar erməni tələsinə düşsələr də, düşmən hiyləsinə tuş gəlsələr də, son damla qanlarına qədər vuruşub Şəhid olublar.

Bu qədər hiylələrdən sonra bir də düşmən hiyləsi ilə qarşılaşmamaq və tək fənddə düşməni mat etmək üçün hansı binaya basqın edilməsinin zəruri olduğu öyrədilirdi. Rauf bunu təlimdə də çox əla öyrənmişdi.

Müdafiə Nazirliyinin Dövlət Sərhəd Xidmətinin Xüsusi Təyinatlıları və həm də kəşfiyyat bölmələri Hadrut

qəsəbəsini düşmən işğalından azad etməyə müvəffəq oldu və bu, Zəfər döyüşündə müzəffər oldu! Bu Hadrut döyüşündə biz çox çətinliklə müzəffər olduq və Zəfər qazandıq! Bu Şanlı Zəfər üçün neçə-neçə Şəhidlərimizi vətən uğrunda qurban verdik, bayrağa bükükdük, uğrunda canını fəda etdiyi

Z f r can f da! - Qazi Rauf Qasimov

torpaqda dəfn etdik. Həmin Hadrut Şəhidlərindən 7 nəfəri Raufun iş yoldaşı, döyüş yoldaşı və sirdaşı olub. Allah bütün Şəhidlərimizə rəhmət etsin!

Həmin qanlı və şanlı 9 oktyabr günü Raufu birlikdə Xalqın yaddaşından çıxmıyacaqdır!

Axşam saat 8 idi. Qaranlıq düşmüşdü. Əsgərlər yorğun idilər. Dişləriylə, dırnaqlarıyla, tanklarıyla, toplarıyla azad etdikləri Hadrutdan doymaq istəmirdilər. Ancaq hələ də işğaldan qalan vətən torpaqları onlardan nicat yolunu gözləyirdi. Azərbaycan əsgəri Şuşaya qədər irəliləməli idi və irəlilədi! Rauf artıq neçənci gecə idi ki, yuxusuz idi, heç özü də bilmirdi.

Komandir növbəti döyüş tapşırığını verdi və bildirdi ki, bir az gözləməliyik, ondan sonra işə yola çıxacağıq. Bu əmri eşidən kimi yorğunluq və yuxusuzluğun nə olduğunu bilməyən əsgərlər döyüşə səfərbər oldular və yenidən düşmən gülləsinə sinə gərməyə hazır oldular! Bu yolda onlar ölümü gözə almış və Şəhidlik Zirvəsinə ucalmağı şərəf bilmişdilər! Hər döyüşdən əvvəl onlar öz döyüş dostları ilə halallaşmış və qarşılarına məqsəd qoymuşdular: Ya Qazi, Ya Şəhid olacaqdılar! Qarabağı mütləq azad edəcəkdilər! Uluların Ruhlarını mütləq şad edəcəkdilər!

Növbəti tapşırıq işə bəlli idi: Cəbrayılın bir neçə kəndi və strateji yüksəkliklərini onlar işğaldan azad etməli idilər! Əsgərlər sevinclə və böyük qələbə hissi ilə hərbi maşına mindilər və Cəbrayıla gedib, döyüş meydanına atılmağa tələsdilər..!

Döyüşqabağı Raufda, elə bil, başqa bir ruh var idi. Təkə, onda yox, bütün əsgərlərdə belə idi. Elə bil, həmişəkindən daha çox dostlarla halallaşmaq istəyirdi. Ürəyinə dammışdı ki, Allah onu buyerdə sınağa çəkəcək. İgidlikdən də daha çox igidlik etmək lazım gələcəkdir. Onun ürəyinə dammışdı ki, bu yerdə ya Şəhid olacaq, ya Qazi! Onu başqa bir hiss bürümüşdü. Birdə ağılından onu da keçirirdi ki, yolunu gözləyən anası, ailəsi ilə kaş sonuncu dəfə danışaydı, hallarını soruşaydı... Ancaq Rauf heç heylsilənmir, heç qorxmur, heç çəkinmirdi... Çünki hər yerdə o, hazır idi canını Vətənə qurban verməyə! Vətənin salamatlığı

üçün Qazi olmağa, Şəhid olmağa hazır idi Rauf! Ona görə də bu döyüşə son döyüşü kimi baxırdı. Canı ilə, həyatı ilə halallaşırı. Döyüş yoldaşlarına deyirdi: - Deyirəm, qardaşlar, Şükür ki, bu Vətən müharibəsi başladı! Şükür ki, biz Qarabağı azad edirik və edəcəyik! İnnən belə Şəhid də olsaq, Qazi də olsaq, Vətən müharibəsində bizim də adımız qızıl hərflərlə yazılacaq! Bizim də adımız gələcək nəsilərin dilinə düşəcək, bizim də qəhrəmanlıq dastanımızı yazan biri olacaq! Biz Şəhid olacağıq, adımızı körpələrə verəcəklər! Odur ki, "Var olsun Qarabağ! Var olsun Vətən!" deyib irəli atılmaq və Zəfər çalaq!

Qazimiz bu gözəl sözləri ilə əsgərlərimizə ruh verdi. Əsgərlərimiz ruhlanaraq, bir-birləri ilə söhbət edərək Cəbrayıla çatmaq istəyir, səbirsizləndilər. Rauf öz döyüş yoldaşlarına hücum planları barədə danışarkən mənfur və heç vaxt hiylələrindən əl çəkməyən düşmən "Spayk" raketləri ilə onların olduğu avtomobilin əsgərlər olan hissəsini vurdu... Raket Raufun 1 metrliyinə düşdü...

Bundan sonrası Rauf üçün qaranlıq idi... Heç nə hiss etmirdi... Nə qanlar

baxdı və nə qədər çətin olsa da, özünüyanan hərbi maşından atdı.

Yenə də heç nə hiss etmədi. Güllələr bir-birinin ardınca yağır, mermilər sıra ilə bir-bir partlayırdı. Hərbi maşın yanırdı. Kəşfiyyatçılarımız çətinliklə də olsa, qətiyyətlə və dəqiqliklə düşmənlə vuruşurdular ki, sonra yaralıları və Şəhidləri daşımaqda çətinlik yaranmasın.

Kənarda oturan və çıxma bilməyən yaralı Qazilərimiz hətta, alovu belə qırağa tullayırdılar ki, onlara maneə yaratmasın.

2 nəfər Qazimiz cəldliklə və özlerini itirmədən maşından yerə tullandı. Onlardan biri də o vaxt təzəcə Qazi olan Rauf Qasimov idi.

Rauf mərmilərin ard-arda partladığı meydanda gördü ki, yenə də boğazında qan dayanmadan fişqırır. Ona görə də əlini boğazına tuta-tuta xüsusi təyinatlıların yanına gəldi ki, ona kömək edə bilsinlər.

Elə bu zaman Raufu mayor Səfərov Elvin gördü. Mərmilərin ard-arda partladığı, neçə dəqiqənin içində qırmızı rəngə boyanan maşından bir nə-

Qazimiz Rauf Qasimov Şəhid dostu, can yoldaşı kiçik gizir Əkbər Mustafayev ilə.

çində sızıldayan başının, nə içindən qanlar fişqıran boğazının, nə də qaralığa qərğ olan gözünün ağrısını hiss edirdi Rauf... Heç bir şey hiss etmirdi... Çünki onları Vətənə qurban verməyə hazır idi! Canla-başla hazır idi! Bunlar üçün heylsilənmirdi... Lakin qaranlığın içində bir işıq tapmaq istəyirdi... Gözünün ağrısına, canının sızılına baxmayaraq, işıq tapmaq istəyirdi...

O, çətinliklə də olsa ayağa qalxdı. Būdrəmədi və yıxılmadı... Ətraf bütünlüklə qan qırmızısı idi... Rauf bulanıq kadruları görməyə başlayırdı. Bir neçə dəqiqə əvvəl gülən, sevinən, danışan əsgərlərin cansız, amma Qurdbaş bayrağa sarılacaq olan bədənləri... Artıq bulanıq da olsa, fərqiyyətə vardı ki, düz yanında fişqıran qan onun boğazından gəlirmiş...

Sol gözünü tamamilə hiss edə bilmirdi Rauf... Ona görə də sağ gözünü güclə azacıq açmışdı... Qəlpə onun həm də vena damarını kəsmişdi... Burada çoxlu silahlar, sursatlar, mermilər var idi... Onlar da partlaya bilirdi. Ona görə də Rauf Allahdan ilahi nur, güc və kömək istəyirdi. Ümidi Tək Bir Allaha idi! Allah onun bu etiqadına görə ona böyük bir güc verəcəkdə və onu bu sınaqdan üzüağ çıxardacaqdı!

İlahi nuru hiss edən Rauf qorxmada və çəkinmədən ayağa qalxdı və daha da gücləndi. İstədi, maşından düşsün. Çölə baxanda elə bildi ki, dərdən yuvarlanacaq. Bir an bu onun üçün çətinlik kimi göründü. Lakin bu olmalıydı. Şəhid döyüş yoldaşlarına, onların cansız bədənlərinə son dəfə

fərin belə sağ qalması onu çox sevindirdi: - Şükür ki, əsgərlərimizdən biri sağ qala bilib. Ancaq indi ona kömək etmək lazımdır. Tez onu tibb məntəqəsinə aparın.

Raufu tibb məntəqəsinə apardılar. Raufun özündə güc taparaq çıxdığı o hərbi avtomobildə həmin dəhşətli gündə 22 nəfərdən 17 nəfəri Şəhid olmuşdu... Həmin Şəhidlərin bir neçəsinin adını çəkməyi qazimiz onların ruhu qarşısında özünə böyük bir borc bildi...

Kiçik gizir Mustafayev Əkbər Natiq oğlu (02.07.2000-10.10.2020)

Mustafayev Əkbər Rauf Qasimova Vətən Müharibəsinin ilk günlərindən, ilk saniyələrindən, can olan, qan olan, sirdaş olan, hətta, qardaş olan bir Qəhrəmanımız idi. Onlar bir-birlərini Qardaş bilirdilər. Bir yerdə deyir, bir yerdə güldürdülər. Düşmənləri bir yerdə qovur, bir yerdə məhv edirdilər. Hadruta qədər bir yerdə, çiyin-çiyinə döyüşmüşdülər... Çiyin-çiyinə də yaralandılar... O dəhşətli 10 oktyabr günündə Əkbər Mustafayev Raufu bir yerdə, yanba-yan idi. Raket onun yaxınlığına düşdü və O, qəhrəmancasına Şəhid oldu! Allah Rəhmət Eləsin!

(Davamı 12-ci səhifədə)

(Əvvəli 10-cu səhifədə)

Kiçik gizir Tağıyev Şahin Rəhim oğlu
(03.07.2000 - 10.10.2020)

Şahin Tağıyev də Rauf Qasimovla çiyin-çiyinə döyüşən və onunla birgə yaralanan Qəhrəman idi. Düşmənləri birgə məhv edirdilər və birlikdə düşmənin qorxulu yuxusu olurdular. 10 oktyabr gününə qədər O, düşmənləri pərən-pərən salıb darmadağın etmişdi. Dəhşətli 10 oktyabr günündə O da Şəhidlik Zirvəsinə yüksəldi. Bəxt, tale təkcə, buraya qədər gətirmir. O, hələ də sağdır. 2783 Şəhidimizdən biri olaraq... Təsadüfə bax ki, birlikdə Şəhid olan 2 Şəhidimiz - Əkbər Mustafayev və Şahin Tağıyev arasında sadəcə 1 günlük yaş fərqi var idi... Allah Rəhmət Eləsin!

Kiçik gizir Ramazanlı Əlzamin Umud oğlu
(09.05.2000 - 10.10.2020)

Əlzamin Ramazanlı da 2000-ci ildə anadan olan və 10 oktyabr günündə Cəbrayıl istiqamətində hərbi məşində Şəhidlik Zirvəsinə yüksələn 3 Şəhidimizdən biridir. O, Faşizm üzrə Qələbə Günündə doğuldu və bizə Qələbə gətirmək üçün Şəhid oldu. O da faşistlərə qarşı döyüşdü və qəhrəmancasına Şəhid olaraq qalib gəldi. Allah Rəhmət Eləsin!

* * *

Şəhid Məmmədov Əlilər ölmür! Azərbaycanda neçə Məmmədov Əlilər Şəhidliyə yüksəldi! Onlardan biri I Qarabağ Müharibəsində başından yara alıb Şəhid olan Ərənimiz, biri isə II Qarabağ Müharibəsində həsrət yaramızın olmaması üçün saysız-hesabsız yaralar alıb Şəhid olan Ərənimiz Məmmədov Əlidir! O da Rauf Qasimov ilə çiyin-çiyinə döyüşmüşdür, Qazimiz onunla birgə heç bir Şəhidini unutmur! Allah Rəhmət Eləsin!

MAHHXHQ əsgər Məmmədov Əli Abbas oğlu
(06.12.1997 - 10.10.2020)

Kiçik gizir Paxirov Elsevər Eyvaz oğlu
(19.07.1997 - 10.10.2020)

10 oktyabrda qəhrəmancasına Şəhadət Şərbətini içən Şəhid Elsevər Paxirovun da qəhrəmanlığı unudulmazdır. Qazimiz onu da unutmur, hörmətlə yad edir və şahidi olduğu qəhrəmanlıqları yada salır. Allah orlarla birgə bütün şəhidlərimizə rəhmət eləsin!

Qeyd etdiyimiz kimi, Rauf döyüş meydanında qalmışdı. İş yoldaşları əllərindən gələni etsələr də yenə də Rauf heç nə hiss etmirdi. Sadəcə, Allaha yalvarırdı ki, ona kömək olsun, onun üstündə axıra qədər dayansın, ona axıra qədər yar olsun! O, arzulayırdı ki, sağalsın, yenidən döyüşüb düşmənlərdən dostlarının qisasını alsın, bundan sonra şəhid olsun və şəhid dostlarına qovuşsun! Qazimiz əməliyyat olunmalı idi. Lakin qanın laxtalanması üçün xüsusi maddə lazım idi. Eyni zamanda onun başında, gözündə, bütün bədəninə qəlpə yaralarından dəhşətli ağrılar başlamışdı.

- Morfin var? - Hərbcilərdən biri yarındakı iş yoldaşından soruşdu.

- Təəssüf ki... Morfin yoxdur... Qalmaq... - əsgər təəssüfləndi. Onun gözlərindən kədər oxunurdu.

- Bura bax, ehey, ƏRƏN! - Raufa dünyaları verəcək, onu həyata qaytaracaq, onun ruhuna ilahi nurun dolmasına kömək edəcək həmin qəhrəman mayor rütbəli həkim otağa daxil oldu.

- Hər şey yaxşı olacaq, morfin yoxdur, yoxdur, bu saat çatdıracaqlar ki, morfin versinlər. Ona qədər də dişini bir bozqurd kimi qıca və döz. Narahat olma! Sən sağ-salamat olacaqsan!

Həkimlərin əlində nəinki bir xəstə qalır, əksinə, hələsağalib döyüşə can atanlar da var. Neçə əsgərimizə Şəhid deyiblər, həkimlər onları həyata qaytarıb, hamısı Qazi olub! İndi də sağ-sağlamdırılar! - Mayor Raufu sona qədər inandırır ki, dişlərini bozqurd kimi qıcasın, dözsün və Allahdan sona qədər imdad diləsin, yardım diləsin. - Narahat olma, Rauf! Hər şey yaxşı olacaq! Ailənin yanına qayıdıb Zəfəri onlarla qeyd edəcəksən! Bu günə də acı gün kimi baxıb xatırlayacaqsan.

- Çox yorulmuşam... Yuxum gəlir... - Rauf içində qalan son ruhu ilə bunu deyirdi.

- Əsla! Yatma! Yatsan, bir də ayıla bilməyəcəksən! Sənin əlini tutmuşamsa, buraxmayacağam! Sən buradan sağ çıxacaqsan!

- Yatmağım yaradan sızlamağım-dan yaxşıdır...

- Yatma! Türkə nə gəlirsə, yatmaqdan gəlir! Yuxu yoxdur sənə! Döz! Növbəti ananın ağlamağına icazə vermə! Döz! Səbr et! Səbr edənləri Allah sevdir! Hər şey yaxşı olacaq! Sən Türk ərənisen! Sənin ulu babanın sinəsinə ox dəyəndə o, həmin oxu iki yerə bölmiş və döyüşü davam etdirmiş! Bacararsan, igidim! Növbəti ana ürəyinin yanmasına imkan vermə! Döz!

- Dözə bilmərəm...

- Dözə bilmirsən? - Həyatverən mayorun gözü doldu. Elə bildi ki, son sözünü söyləyir Rauf. - Onda kəlmeyi-Şəhadət gətir... Son sözünü de... Həyatınla halallaşma, vidalaş... Mən sənin qulağına deyim, Sən də təkrar elə... İlahi nuru qəlbinə dolduraraq ruhunu bədəninə çıxar...

Rauf içindən çıxan sonuncu ruhu ilə kəlmeyi-Şəhadəti söylədi:

- Əshədü ən la iləha illəllah,

Əshədü ənna Muhəmmədün Rəsulallah!

Bundan sonra Raufun gözü qaranlığa boyanmadı... Rauf, elə bil, yenidən həyata qayıtdı! Allah ona ən böyük ilahi gücü verdi! İki kəlmə onu ayağa qaldırdı! Möcüzələr yağdıran hərbciləri Ən Böyük Möcüzənin gözü dola-dola seyrinə durdu: - Hey Maşallah, igidim! Ərənim, əsgərim! Türk əsgəri belə olmalıydı! Belə!

- Şad xəbər, morfin tapıldı! - iş yoldaşlarından biri həyəcanla bu gözəl xəbəri çatdırdı.

- Allahım, Sənə Şükür! - oradakı bütün hərbcilər, elə Raufun özü də bu cümləni neçə dəfə təkrarlayırdı...

Həqiqətən, Allaha min Şükür! Neçə Qazimizi həyata qaytardı Qarabağla birgə!

Bu qanlı döyüşlərdə, həmin qanlı gündə onun fərqi varan, ona kömək edən, onun canı yananda canı yanan Qəhrəman və Şanlı mayorumuz Səfərov Elvinin etdikləri danılmazdır! O, Allahın Raufu verdiyi ilahi nurun vəsiyyəti olub. O, Raufu yenidən həyata qaytarıb. O, Raufu və bütün əsgərlərimizlə birgə əsl Vətən Müharibəsi Qəhrəmanıdır!..

Artıq demək olar ki, iş bitmişdi. Yaralar sarınmışdı. Ancaq Cəbrayıl, həmin hərbi avtomatında sağ qalanlardan ən ağır yaralanan Qazimiz yarasının ağırlığına görə 3 saat hərəkətsiz bir şəkildə orada qaldı. Onun baş nahiyəsindən 35 mərmə qəlpəsi çıxarılmışdı... Lakin gözdəki mərmə qəlpəsi hələ də çıxarılmamışdı...

Qazimiz sona qədər Allahına Şükür edirdi! Allah onun ipini üzməmişdi, Allah onun həyat kitabını bağlamamışdı, qəhrəmanlıq dastanının davam edilməsinə vəsilə olmuşdu! 10 oktyabr 2020-ci ildə, Vətən Müharibəsi-

nin ən qanlı günlərindən birində göydə Allah, yerdə qəhrəman həkimimiz bir Qazimizi də dünyaya, həyata belə qaytardı!

Ona tibbi yardım edildi. İlahi nura boyanan cəsur Qazimiz tibbi avtomatına mindirildi. Burada onun yanında 7 nəfər yaralı əsgər var idi. Ən ağır yaralanan isə Rauf idi. Həkim sürücünü tələsdirirdi:

- Sürücü tez ol! Əldən-ayaqdan zirək ol! Burada 7 yaralı var! Ən ağır yaralanan Qasimovdur! Tez sür, Qasimov qan itirməsin! O, çox yararlı və boylu-buxunlu oğlandır! Tez sür, zirək ol, qan itirməsin! Tez ol!

- Qasimov, necəsən? Özünü necə hiss edirsən? - sürücü Raufu səs-ləndi.

- Zəfərə... ZƏFƏRƏ CAN FƏ-DA OLSUN!

- MaşAllah, Maşallah mənim igidimə, mənim ərənime, mənim əsgərimə! Türkə ayaqda durmaq yaraşar!

Mən həmin günü heç vaxt unutmam. 11 oktyabr günü artıq atama da məlum oldu ki, əmimin nəvəsi gözdən yara alıb, Qazi olub.

Mən atamın bu xəbəri eşidəndən sonra söylədiyi ilk cümlələri eşitdim və ayağa qalxdım. Bilirdim ki, əmimin nəvəsi də döyüşdə iştirak edir. Hisslərim bir-birinə qarışmışdı. Əmim nəvəsi ilə döyüşdə iştirakına görə fəxr edir, yaralandığına görə təəssüflənirdim. Onun canını öz canım hesab edirdim, canım yanırdı, bu həqiqətən də belə idi, ona görə də Allaha dua etdim ki, onunla birgə bütün Qazilərə şəfa versin! Onunla birlikdə bütün Qazilərimiz üçün daha da narahat olmağa başladım.

Qazimiz isə həmin anlarda xəstəxanada əməliyyatda idi. Əməliyyatdan sonra həkim Qaziyə dedi:

- İlahi möcüzədən və bu əməliyyatdan sonra demək olar ki, tam sağlamsan, Qazim! Bundan sonra qasırga olsun, tufan qopsun, burulğan olsun, nə olursa olsun, sənə təsir edə bilməz. Sən Türk oğlusan! Sınaqdan üzüağ çıxdın! Səni təbrik edirəm! Gözün mərmə qəlpəsindən sonra iki yerə bölünmüşdü, gözüni tikmişik. Gözün tam sağalsın, bir müddət keçsin, o qəlpəni də çıxardırıq. Dedim: "Uğurlar olsun!"

- Çox sağ ol... Çox sağ ol... Allah Türkə Yar Olsun!.. - əməliyyatdan yenicə çıxmış Qazimiz bir ağrı belə hiss etməyərək bu sözləri dedi.

İndi isə həmin Qazim həmişəki kimi ayaqda durur, ailəsi ilə birgə Zəfər Paradını izləyir və fəxr edir! Fəxr edir ki, Azərbaycan Türkdür, AZƏRDİR, TÜRKDÜR, TÜRKÖĞLUDÜR! Fəxr edir ki, Vətən müharibəsində Qarabağ üçün, Azərbaycan üçün, doğma Vətən üçün savaşıb, vuruşub! Biz onunla fəxr edirik! Biz onunla və onunla birlikdə bütün Qazilərimizlə və Şəhidlərimizlə fəxr edirik! Onlara olan borcumuzun zərrəsini belə olsa, ödəyə bilmək üçün Onların Qəhrəmanlıq Dastanını yazmalıyıq! Mən də minlərlə Şanlı Qazimizdən biri olan Qazimiz Qasimov Rauf Teymur oğlunun Qəhrəmanlıq Dastanını yazdım! Bununla da fəxr edirəm! Bu, mənim borcumdur!

Allah Türkə yar olsun və Zəfərimizi daim etsin!

10.12.2020

Sevindik NƏSİBOĞLU